

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Oživení, z. s.**, sídlem Muchova 232/13, Praha 6, zastoupeného Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem, se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2021, č. j. 29 Af 24/2019-122,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Posuzovaná věc se týká poplatku 10 000 Kč, jímž bylo zpoplatněno podání podnětu k zahájení správního řízení z moci úřední podle § 259 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění účinném do 25. 11. 2019 (dále jen „ZZVZ“), a důsledků spojených se zrušením tohoto ustanovení nálezem sp. zn. Pl. ÚS 7/19 ze dne 30. 10. 2019 (N 181/96 SbNU 274; 309/2019 Sb.).

[2] Žalobce podal dne 25. 10. 2016 podnět žalovanému k zahájení správního řízení z moci úřední a současně zaplatil poplatek 10 000 Kč za podání tohoto podnětu, jak vyžadoval § 259 odst. 1 ZZVZ. Žalovaný na základě tohoto podnětu získal pochybnosti ohledně souladu postupu zadavatele veřejné zakázky se zákonem, a proto zahájil správní řízení z moci úřední. O tom informoval žalobce dne 18. 11. 2016. Žalobce poté vyzval

žalovaného k vrácení částky 10 000 Kč jako bezdůvodného obohacení, neboť § 259 ZZVZ pokládal za neústavní.

[3] Žalovaný na výzvu žalobce reagoval sdělením ze dne 29. 11. 2016, ve kterém odmítl nárok žalobce a zaplacený poplatek žalobci nevrátil.

[4] Žalobce se následně domáhal částky 10 000 Kč nejprve v občanském soudním řízení, a to žalobou ze dne 1. 12. 2016. Rozsudek vydaný v této věci byl zrušen nálezem sp. zn. II. ÚS 3621/17 ze dne 27. 11. 2018 (N 192/91 SbNU 389), v němž Ústavní soud dovodil, že stěžovatel se má domáhat ochrany ve správním soudnictví. Následně bylo občanské soudní řízení usnesením zastaveno a žalobce byl poučen o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí ve správním soudnictví ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení s tím, že v takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

[5] Žalobce v této lhůtě podal žalobu proti rozhodnutí, přičemž za rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), označil sdělení žalovaného ze dne 29. 11. 2016. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 4. 12. 2020 žalobce vyzval k úpravě žaloby. Dospěl k předběžnému závěru, že sdělení žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť nevykazuje žádné formální znaky rozhodnutí, a že správný žalobní typ k ochraně práv žalobce je žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s. Žalobce poté změnil žalobu tak, že se domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím ve sdělení žalovaného ze dne 29. 11. 2016 a dále ve skutečnosti, že žalovaný nevrátil žalobci požadovanou částku 10 000 Kč odpovídající zaplacenému poplatku za podání podnětu.

[6] Krajský soud rozhodl, že zásah žalovaného spočívající „v nezákonném zadržování částky ve výši 10 000 Kč coby poplatku za podání podnětu k zahájení správního řízení z moci úřední dle § 259 odst. 1 ZZVZ“ je nezákonný. Žalovanému přikázal, aby žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku vrátil částku ve výši 10 000 Kč na účet žalobce.

[7] Krajský soud vyložil, že nemůže na věc aplikovat § 259 ZZVZ, který byl nálezem sp. zn. Pl. ÚS 7/19 zrušen jako neústavní. S ohledem na to shledal, že žalovaný se dopouští nezákonného zásahu spočívajícího v zadržování částky 10 000 Kč uhrazeného na neústavním poplatku. Podle krajského soudu jde o zásah trvalý, a proto přikázal žalovanému, aby v zásahu nepokračoval a zadržovaný poplatek vrátil žalobci. K požadavku žalobce, aby krajský soud žalovanému stanovil povinnost uhradit žalobci úrok z prodlení analogicky dle § 254 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, krajský soud uvedl, že tzv. úrok z nesprávně stanovené daně, který daňovému subjektu, vůči němuž bylo správcem daně vydáno rozhodnutí v nalézacím řízení, které bylo později zrušeno pro nezákonnost či nesprávný úřední postup nebo prohlášeno za nicotné, vzniká *ex lege*, přičemž o jeho oprávněnosti a zejména konkrétní výši rozhoduje samotný správce daně, jehož rozhodnutí či postup byl shledán nezákonným. Z uvedených důvodů krajský soud dovodil, že není povolán k posouzení oprávněnosti nároku žalobce, či dokonce stanovení konkrétní výše úroku.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[8] Proti rozsudku podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost.

pokračování

[9] V kasační stížnosti stěžovatel v první řadě namítal, že žaloba byla projednána v řízení o nesprávném žalobním typu. Krajský soud měl vést řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a v něm měl posoudit zákonnost sdělení, jímž bylo odepřeno plnění žalobci. Krajský soud dostatečně neodůvodnil, proč umožnil žalobci změnu žaloby.

[10] Dále stěžovatel namítal, že krajský soud dostatečně neposoudil, zda byly naplněny podmínky pro konstatování nezákonného zásahu stěžovatele. Nedostatečně odůvodněn je závěr, že zadržování (odmítnutí vrácení) částky 10 000 Kč vůbec je zásahem, jakož i to, že jde o zásah trvající.

[11] Ve vztahu k zákonnosti zásahu stěžovatel zdůraznil, že k vybrání poplatku za podnět došlo v souladu s tehdy platným zněním § 259 ZZVZ. Ačkoli ustanovení § 259 ZZVZ bylo zrušeno nálezem Pl. ÚS 7/19, účinky zrušení nastaly až dnem, kdy byl nález Ústavního soudu publikován ve Sbírce zákonů. Výběr poplatku je z hlediska správy daní relevantním úkonem a tento výběr proběhl před vyhlášením a publikací nálezu, a tedy v souladu se zákonem. Zrušení ustanovení § 259 ZZVZ neznamená, že veškeré poplatky zaplacené podle tohoto ustanovení budou postaveny „mimo zákon“. Takový výklad z dotčeného nálezu nijak nevyplývá a neodpovídá ani úpravě účinků spojených s nálezem Ústavního soudu podle Ústavy a zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Jelikož o nezákonnosti lze uvažovat teprve od okamžiku vyhlášení nálezu sp. zn. Pl. ÚS 7/19, byla navíc žaloba podána předčasně. Navíc krajský soud ani neurčil, kdy se stal zásah nezákonným, a tedy ani kdy se stěžovatel dostal do prodlení s vrácením poplatku.

[12] Stěžovatel rovněž namítal, že krajský soud vynesl nepřipustnou kombinaci výroků, a to deklaratorní výrok a výrok příkazující vrácení částky 10 000 Kč. Tato kombinace ovšem není přípustná. V úvahu nepřichází ani stanovení lhůty správnímu orgánu, do které by měl s nezákonným zásahem přestat; správní orgán je povinen nepokračovat v porušování žalobcova práva okamžikem právní moci rozsudku. V řízení o kasační stížnosti je podle stěžovatele třeba jednoznačně vyřešit procedurální rámec vrácení poplatku dle zrušeného § 259 ZZVZ. Stěžovatel potřebuje mít postaveno najisto, podle jakého zákonného ustanovení měl vybrané finanční prostředky vrátit. Konečně stěžovatel namítá rovněž nepřezkoumatelnost bodu napadeného rozsudku, v němž se krajský soud vyjadřuje k požadavku žalobce týkajícího se povinnosti stěžovatele uhradit žalobci úrok z prodlení, a závěry krajského soudu k této otázce rozporuje.

[13] Žalobce nevyužil možnosti se ke kasační stížnosti vyjádřit.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Podle § 259 ZZVZ ve znění účinném do 25. 11. 2019, tedy přede dnem zrušení tohoto ustanovení nálezem sp. zn. Pl. ÚS 7/19, platilo:

- (1) *Za podání podnětu k zahájení správního řízení z moci úřední Úřad od toho, kdo podnět podal, vybere poplatek ve výši 10 000 Kč za každou veřejnou zakázku, ve vztahu k jejímuž zadávání je v podnětu uvedeno pochybení.*
- (2) *Podalo-li podnět více osob společně, vybere se poplatek podle odstavce 1 pouze jednou.*
- (3) *Poplatek je splatný s podáním podnětu na účet Úřadu.*
- (4) *Nebyl-li s podáním podnětu poplatek ve lhůtě dle odstavce 3 zaplacen, podnět se nevyřizuje.*
- (5) *Poplatek se nevrací.*
- (6) *Osvobození od poplatku ani prodloužení lhůty pro zaplacení poplatku není přípustné.*
- (7) *Zákon o správních poplatcích se nepoužije.*

[17] V posuzované věci žalobce zaplatil poplatek podle citovaného ustanovení v době jeho účinnosti. Bezprostředně poté se u soudů domáhal, aby mu uhrazená částka byla vrácena, neboť měl citované ustanovení za neústavní. Během řízení před soudy Ústavní soud citované ustanovení zrušil. V posuzované věci je třeba zodpovědět, zda žalobci byla správně poskytována soudní ochrana v řízení o zásahové žalobě, jaký charakter měl zásah stěžovatele a zda byl tento zásah skutečně nezákonný, neboť ke zrušení citovaného ustanovení došlo až poté, kdy žalobce poplatek uhradil.

[18] Stěžovatel v první řadě namítá, že ve věci nemělo být vedeno řízení o zásahové žalobě, nýbrž řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Sdělení stěžovatele ze dne 29. 11. 2016, že žalobci nevrátí částku 10 000 Kč uhrazenou na poplatek, totiž podle názoru stěžovatele představuje soudně přezkoumatelné rozhodnutí.

[19] Aby bylo možno určitý akt kvalifikovat jako rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., musí vedle materiálních znaků vykazovat i znak formální (jde tedy o materiálně-formální pojetí rozhodnutí). K naplnění formálního znaku „*zpravidla postačuje to, aby založení, změna, zrušení nebo závazné určení práv individuálně určených jednotlivců (adresátů) bylo vtěleno do aktu správního orgánu, u něž je předepsána písemná forma a k jehož vydání je zákonem dána kompetence správního orgánu při splnění zákonem stanovených podmínek, které je správní orgán povinen posoudit*“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, č. 3931/2019 Sb. NSS, *souhlasy podle stavebního zákona II*, body 31–32).

[20] Ani tyto minimální formální požadavky však v případě sdělení stěžovatele ze dne 29. 11. 2016 splněny nejsou. Ustanovení § 259 ZZVZ až do svého zrušení pojímalo proceduru vybírání poplatku zcela bezformálně. Nebyl-li poplatek zaplacen s podáním podnětu, podnět se nevyřizoval – a žádný akt vůči podateli neměl být činěn. Byl-li poplatek v okamžiku podání podnětu uhrazen, podnět se vyřídil – avšak ohledně poplatku samotného již vůči podateli opět nebyl činěn žádný akt. Jediný myslitelný další osud poplatku, totiž jeho vrácení podateli, zákon výslovně zapovídal. Zákonná úprava tedy nesvědčovala stěžovateli kompetenci vydat správní akt týkající se toho, zda byl či nebyl poplatek 10 000 Kč uhrazen po právu a zda má či nemá být vrácen. Jelikož právní úprava nepočítala s vydáváním takového aktu, nepředepisovala pro něj ani písemnou formu.

[21] Pouhá skutečnost, že stěžovatel učinil sdělení ze dne 29. 11. 2016 v písemné formě, z něj rozhodnutí učinit nemůže. Přijal-li by Nejvyšší správní soud takový výklad, mohly by správní orgány každý svůj zásah proměnit v rozhodnutí. Stačilo by, aby se v písemné

pokračování

formě vyjádřily k legalitě svého zásahu či jeho účinků. Touto cestou by ale správní orgány mohly zcela vyprázdnit kategorii zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., a proto nejde o udržitelný výklad.

[22] Námitka stěžovatele, že jeho sdělení ze dne 29. 11. 2016 představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy není důvodná.

[23] Krajský soud nepochybil, když věc posuzoval v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu. Nejvyšší správní soud se ovšem neztotožňuje s krajským soudem v otázce, jaký byl charakter tohoto zásahu.

[24] V době účinnosti § 259 ZZVZ bylo povinností stěžovatele vybírat za každé podání podnětu k zahájení řízení z moci úřední (respektive za každou veřejnou zakázku, jíž se podnět týkal) částku 10 000 Kč; nebyla-li tato částka uhrazena s podáním podnětu, podnět se nevyřizoval (k výkladu nevyřizování viz již citovaný nálezn Pl. ÚS 7/19, body 46–48). Stěžovatel tímto postupem nutil podatele, kteří chtěli dosáhnout vyřízení svého podnětu, k zaplacení částky 10 000 Kč. Zásah tedy spočívá ve vynucování úhrady částky v okamžiku podávání podnětu. V tomto okamžiku byl zásah individualizován ve vztahu ke konkrétnímu podateli, jehož konkrétní podnět se v závislosti na zaplacení poplatku buď měl, nebo neměl vyřizovat. Podáním podnětu zároveň tento zásah skončil: ať už poplatek byl nebo nebyl zaplacen, stěžovatel jeho zaplacení dále nevyžadoval. Faktická nečinnost spočívající v nevyřízení podnětu, u něhož nebyl poplatek uhrazen, představuje již odlišný zásah. V případě podnětu, u něhož poplatek zaplacen byl, pak zmenšení majetkové sféry podatele o částku 10 000 Kč představuje již jen trvajících důsledky předchozího zásahu.

[25] Jednorázový zásah do práv žalobce tedy nastal a skončil dnem podání vůči stěžovateli, tedy dnem 25. 10. 2016. Skutečnost, že žalobcova majetková sféra byla v důsledku zaplacení poplatku o 10 000 Kč menší, je toho důsledkem.

[26] Dvouměsíční subjektivní lhůta i dvouletá objektivní lhůta k podání zásahové žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s. nemohla začít běžet dříve než dne 25. 10. 2016, kdy žalobce učinil zpoplatněné podání. V posuzovaném případě není důvod zabývat se tím, zda by s ohledem na specifika případu nebylo namíste odvíjet běh lhůt od jiného (pozdějšího) okamžiku, neboť žalobce i takto počítaným lhůtám dostál. Žalobce totiž podal v občanském soudním řízení žalobu již dne 1. 12. 2016.

[27] Z toho je třeba vycházet při posuzování včasnosti žaloby ve správním soudnictví. Kdyby občanskoprávní soud postupoval správně, sám by přímo postoupil správnímu soudu žalobu ze dne 1. 12. 2016 jakožto žalobu zásahovou, čímž by byly účinky spojení s podáním žaloby zachovány (§ 104b odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád). Občanskoprávní soud místo toho nesprávně vyhodnotil žalobu jako žalobu proti rozhodnutí, řízení zastavil a poučil žalobce o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí ve správním soudnictví ve lhůtě jednoho měsíce (§ 104b odst. 1 občanského soudního řádu). Žalobce nicméně i takto počítanou lhůtu stihl. Skutečnost, že byl nucen podstoupit procesně komplikovanější cestu, mu nemůže jít k tíži a vést k závěru o opožděnosti jeho žaloby.

[28] Splnění jiných podmínek pro věcné posouzení zásahové žaloby již stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil.

[29] Z věcného hlediska je jádrem sporu otázka zákonnosti zásahu. Podle stěžovatele se nemohl dopustit nezákonného zásahu, neboť poplatek 10 000 Kč vybral na základě § 259 ZZVZ před tím, než Ústavní soud toto ustanovení zrušil nálezem sp. zn. Pl. ÚS 7/19. Posouzení zákonnosti zásahu se tak zjevně odvíjí od zodpovězení otázky, jaké účinky je třeba spojovat s nálezem sp. zn. Pl. ÚS 7/19.

[30] Ústavní soud se podrobně vyjádřil k účinkům nálezů o zrušení zákona ve stanovisku pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 57/22 (č. 4/2023 Sb.), bodech 26–37. Pro posuzovanou věc jsou relevantní následující principy. Rozhodne-li Ústavní soud nálezem o zrušení ustanovení zákona, pozbývá toto ustanovení platnosti dnem vykonatelnosti nálezu (*ex nunc*), nejedná se tedy o deklarování jeho neplatnosti od počátku (*ex tunc*) (čl. 89 odst. 1 Ústavy, § 58 odst. 1 a § 70 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu). Použití zákona, který byl zrušen nálezem Ústavního soudu, ve vztahu ke skutečnostem nastalým v době jeho účinnosti, ovšem může bránit důvod, pro který Ústavní soud shledal jeho neústavnost (body 28–31). Neaplikování zákona později zrušeného Ústavním soudem na již nastalé skutečnosti „se zásadně (nikoli však bezvýjimečně) připouští u vertikálních právních vztahů (kdy jde k tíži veřejné moci)“ (bod 33). Takový postup ovšem nesmí znamenat větší zásah do práv dotčeného jednotlivce, než jaký by nastal při použití zákona (bod 32), nesmí nepřiměřeně omezit základní práva jiných osob či ústavně aprobovaného veřejného zájmu (bod 33).

[31] Ústavní soud nálezem Pl. ÚS 7/19 zrušil § 259 ZZVZ dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, a to pro rozpor s principy právního státu a zákazem libovůle dle čl. 1 odst. 1 a 2 odst. 2 Ústavy a s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práva a svobod a pro rozpor s čl. 11 odst. 5 Listiny, podle něhož lze daně a poplatky ukládat jen na základě zákona. Z odůvodnění nálezu plyne, že podání podnětu nemohlo být zpoplatněno způsobem, který zákonodárce zvolil v § 259 ZZVZ. Tento důvod neústavnosti se týká každého poplatku vybraného podle citovaného ustanovení. Toto ustanovení upravuje vertikální vztah mezi podateli a veřejnou mocí (stěžovatelem), a jeho neaplikování by tedy šlo k tíži veřejné moci. Naopak dotčenému jednotlivci, který měl poplatek dle tohoto ustanovení zaplatit, jeho nepoužití žádnou újmu způsobit nemůže. Stejně tak tím nelze zasáhnout ani do práv jiných osob. Konečně by tím nebylo zasaženo ani do ústavně aprobovaného veřejného zájmu. Ústavní soud v nálezu neuvedl, že by shledával veřejný zájem na tom, aby si stát ponechal prostředky získané na základě neústavně upraveného poplatku. Ani Nejvyšší správní soud neshledává takový ústavně aprobovaný zájem.

[32] Důvody, pro které byl nálezem Pl. ÚS 7/19 zrušen § 259 ZZVZ, tedy brání aplikaci tohoto ustanovení na posuzovanou věc.

[33] Na posuzovanou věc je tedy třeba nahlížet tak, jako by stěžovatel požadoval po žalobci zaplacení 10 000 Kč za podání podnětu k zahájení řízení z moci úřední, jinak k jeho podnětu nebude přihlížet, bez jakékoliv zákonné opory. Toto donucení žalobce k uhrazení tohoto poplatku bylo tudíž nezákonné.

[34] Námitka stěžovatele, že krajský soud nebyl oprávněn deklarovat nezákonnost zásahu a zároveň přikázat vrácení částky 10 000 Kč, tedy že nemohl vydat tyto dva výroky společně, není důvodná. I v řízení o zásahové žalobě, která má záporní, a nikoliv určovací povahu, lze přijmout i deklaratorní výrok. Jde o vhodnou, ale nikoliv nutnou součást rozsudku (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, ŽAVES, bod 108). V kontextu posuzované věci pak není rozhodující, jak přesně byl tento

pokračování

deklaratorní výrok formulován. Je nutné připomenout, že ve věci je namístě vycházet již z žaloby podané v občanském řízení soudním, kde se žalobce domáhal částky 10 000 Kč zaplacené na poplatku jako bezdůvodného obohacení stěžovatele. Je tedy zřejmé, že žalobce měl za to, že již vybrání 10 000 Kč nastalo bez právního důvodu. I z poslední změny žaloby, provedené na výzvu soudu, je patrné, že stěžovatel brojí proti nevrácení částky 10 000 Kč, která od něj byla na základě neústavního ustanovení vybrána. Tím je, s přihlédnutím k předchozímu procesnímu vývoji v projednávané věci, zejména ke změnám žalob, k nimž byl žalobce opakovaně veden soudy, dostatečně identifikován zásah, proti němuž žaloba směřuje. Od stěžovatele nebylo možné očekávat, že z hlediska jazykového vyjádření zcela vystihne podstatu zásahu, to ostatně není jeho povinností, je-li zřejmé, v čem zásah spatřuje a čeho se domáhá.

[35] Krajský soud dále přikázal stěžovateli vrátit žalobci částku 10 000 Kč. Tento výrok zajišťuje, že bude obnoven stav před zásahem, a je tedy v souladu s § 87 odst. 2 s. ř. s. Právní důvod k vrácení uvedené částky představuje tento pravomocný výrok krajského soudu. Oproti přesvědčení stěžovatele není krajský soud ani Nejvyšší správní soud povinen identifikovat v právní úpravě žádnou jinou oporu k uložení této povinnosti. Stěžovatel totiž nepotřebuje k vyplacení této částky jiný právní důvod, než jakým je pravomocný výrok soudního rozhodnutí. Třídenní lhůta k plnění odpovídá § 160 odst. 1 občanského soudního řádu a jejím stanovením v žádném případě nemohla vzniknout stěžovateli újma oproti situaci, kdy by žádná lhůta k plnění stanovena v rozsudku nebyla.

[36] K otázce úroků spojených s vrácením částky 10 000 Kč se krajský soud vyjádřil toliko v odůvodnění svého rozhodnutí a stěžovateli povinnost jejich vyplacení neuložil. Na těchto právních úvahách tedy rozhodnutí krajského soudu nespočívá a Nejvyšší správní soud nemá důvod se k nim vyjadřovat, neboť by to na výsledek řízení nemělo žádný dopad.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[38] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobci v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, a proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.

předseda senátu